

Ben Benim

DESTEK YAYINLARI: 553

EDEBİYAT: 206

BEN BENİM / Eddi ANTER

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Erol Hızarcı
Editör: Pınar Sarp
Son Okuma: Kemal Kırar
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Nisan 2015 (2.000 Adet)

3.-4.Baskı: Haziran 2015

5.Baskı: Ağustos 2015

6.Baskı: Eylül 2015

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-9913-66-9

© Destek Yayınları

Harbiye Mah. Maçka Cad. Narmanlı Apt. No. 24 K. 5 D. 33 Nişantaşı / İstanbul

Tel.: (0) 212 252 22 42

Fax: (0) 212 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

[facebook.com/ DestekYayinevi](https://facebook.com/DestekYayinevi)

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset - Nazlı Koçak

Sertifika No. 29652

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2

Zeytinburnu / İstanbul

Ben Benim

Olduđun gibi değilsen sen; zaten sen, sen değil, başkasısın.
Bırak, ben ben olayım; sen, var olduğun gibi kal.

büyümeyip
çocuk kalsaymışım
çocuk kalmalıymışım
yaşamak için
hayatın tadını almak uğruna
çocuk olmalıymışım
çocuk olduğumu fark edip
çocukluğun tadını çıkartmalıymışım
sen hiç çocuk oldun mu be adam?
ya sen hiç çocuk oldun mu be kadın?
soyunmayı saflık bilip
masumca utanarak tatmış
deneyimlemişim
ve bunun farkına varmamış
yüzümün kızarmasını hatırlamamışım
unutmuşum nedense
ilkler kıymetliymiş
çocuk olmak da...
bilememiş
değerini anlamamışım
henüz zincirlerimi takmamışken
yalarken yediğim dondurmanın
üzerime dökülmesini dert etmiş
elimden kaçan uçan balon için
saatlerce üzülüp göklere küsmüşüm

toz toprak yolda kořarken
terimi rüzgârın kurutmasını
takdir etmemişim
korkusuzca her ağaca çıkıp
bilmediğim meyveleri yerken
düşünce kanayan dizlerim
biri görene kadar acımazdı
hatırlarım
yağmurdan kaçmak yerine
ıslanarak dans etmeyi yaşam
çamurdan pastalar yapmaktı hayat
kumdan kalelerin yıkılmaması umuttu
babamın sarılması
annemin kucaklaması
sırtımı kaşımalarıyla geçirdi ağrılar
kurduğumuz çete ve
arkadaş grupları
en büyük zenginlikti
her biri sevgi doluydu
küçücük kalbimde
herkese kocaman yer vardı
sığdırmak pek de kolaydı
o ne dedi bu ne yaptılar
umursamaz bir tavır alır
büyüyecek miyim diye düşünmez

bana gereken her şeyin Biri tarafından
karşılandığını görmez
anlamazdım
beni gözetten koruyup kollayan
başka daha neler neler varmış
ben yaşarken fark etmemişim
o yüzden sorguluyorum
ben yaşamış mıyım geçiştirmiş miyim diye
ben gerçekten çocuk muydum
çocukluğun tadına varmış mıydım
yeniden çocuk olmak var
yine çocuk kalıp öylesine iskalamak
çocuk kafasıyla
çocuk heyecan ve coşkusuyla
çocuk olmak
çocuk gibi yaşamak
çocukça yaşlanmak...
söyle bana
sen hiç çocuk oldun mu be çocuk?
yoksa sana hep sordular mı
büyüyünce ne olacaksın diye?
çocuk olacağım
çocuk kalacağım
çocuğum deseysin ya...
sana da mı olmadı?

“Fere libenter homines id quod volunt credunt.”

“Kural olarak, insan, olmasını umduğu Őeye inanır.”

ÖNSÖZ

Dünyamızda yaşayan yaklaşık yedi milyar kişiden her birinin, değişik parmak izi ve farklı düşünce tarzı olmalıdır. Sözkonusu hayatın anlam ve amacı iken yine kişiye özel midir acaba? Hayat her birimiz için farklı anlam taşıyabilir. Bu aranıp bulunacak bir anlam mıdır yoksa kendiliğinden mi ortaya çıkacaktır? Belki de çaba sarf edip, düşünerek yaratılması gerekiyor. Yine de her birimizin, dünyada varoluş amacı aynı olmalı gibi. Ben kimim, nereden geldim ve nereye gideceğim sorularına cevap bulduğumu düşünürken şimdi burada yapmam gerekenin ne olduğunu öğrendim sanıyorum. Fakat herkesin hemfikir olmasını beklemek, genç bir kuzunun, yaşlı kurt postunu sırtında taşımasını ümit etmekle eşdeğerdir. Üstelik bunu siz kendiniz bulmazsanız, bir kıymeti de olmayacaktır. Haksız mıyım?

Bir salon dolusu insan düşünün, neredeyse hepsinin $2+2=4$ olduğunu bildiklerini varsayarız değil mi? Ancak aynı yerde bunun çok ötesinde konulara vâkıf olanlar da bulunabilir. Bu mekânda konuşmacıysan hangi kitleye göre hitap edersin? Biri sıkılıp anlamazken, diğerine basit

geliverirsin. Konuşmacı olmak da, kitap yazmak da böyle bir şeydir işte. İnsanların bilgi ve bilinç seviyeleri farklı yerde olduğundan herkese hitap edecek bulgulardan söz etmek zordur. Ben sadece ve sadece, hayat yolunda bana bahşedilen veya inandığım bazı tespitleri paylaşıyorum. Hemfikir olabilirsiniz veya olmayabilirsiniz. Her birinize saygım ayrıdır ve aynıdır.

Emin olduğum bir konu, insanlar, içine katı kural ve kesinlik koydukları çoğu şeyin, ilerleme, gelişim ve değişime fırsat vermediğinin farkında değildir. Ne kadar bilsem bileyim, her gün yeni veya farklı bir bakış açısı görüyor, öğreniyorum. Yedi milyar insanın olduğu bu dünyadan alınacak pek çok şey var. Yine de ne alacağıma değil, ne verebileceğime odaklandım. Benim ihtiyacım nedir faslından, bana ihtiyaç duyulabilir mi ve kime nasıl faydam dokunabilir devresine eriştim.

Kendimi arayıp bulduktan sonra bile, eski defterleri karıştırmaya devam ediyorum. Hatırlıyorum da, küçükken, çoğu zaman elime bir kitap aldığımda ilk işim bitiş kısmına bakmak olurdu. Huyum kurusun, tüm kitabı okumadan evvel hikâyenin sonunu öğrenmek isterdim. Kestirmeden hedefe ulaşmaktı gayem. Polisiye bir romanda katilin kim olduğunu bilip, ardından okumaya başlamayı severdim. Gizemi işin başından çözüp, yazarın nasıl yazdığına bakardım aklım sıra. Ne yazdığı beni pek alakadar etmezken, yazış şekli benim dikkatimi çekerdi. Aynısını bazen bugün de halen yapıyorum. Önemli sayılan filozofların, felsefe kitap ve deyişlerine bakıp ne düşündüklerini değil, onların nasıl düşündüklerine odaklanıyorum. Onların kavrama yeteneğini yakaladığım zaman, gerisini çözülemeye yaklaşıyorum.

Bir bakıma, onlar oluyor, onların ne yazacağını önceden kestirip okumaya ihtiyaç duymuyorum. Zaten yazdıkları elimde olduğundan, çoğu zaman tahminlerimin yanıtını da almış oluyorum. Kimi zaman da kendi kendime oyunlar oynuyorum.

Anladım ki farkındalık arttıkça bedensel içgüdü ve ruhsal sezgiler de güçlenmeye başlıyor. Günlük hayatımda, kendimi, karşımdaki kişinin yerine koyduğumda, o olmaya çalışıyor ve onun gibi düşünüp hissederken yaşadıklarını dile döküyor, aklından geçen düşünce, endişe ve hayallerini neredeyse anlıyorum. Bu kişinin, içini açıp, sırlarını çıkartmasına gerek bile kalmıyor. Hatta sözü edilen kişi maskelelerinden kurtulmuşsa durugörü bile gerçekleşiyor. Kimi zaman onay arıyorum. Onlar hakkında, bulduklarımı bilmek bazılarını şaşırtırken, sadece bir kısmı sohbete devam etmek istiyor. Kimisi saçmaladığımı, yakın bile olmadığını söyleyip konuyu kapatıyor. Ya ben, bilmeyen bulamayanım ya onlar bildiğimi bildiklerinden, kendileriyle karşılaşmaktan korktuklarından, beni bana yalancı çıkartmak işlerine geliyor. Bulduğum yerin elbet bedeli de var. Aydınlığım arttıkça beraberinde getirdiği karanlık da derinleşiyor, yüksek çıkışların alçak çukurları oluyor ve içine giriş çıkış süreleri hızlanıp sıklaşıyor. Bunun farkındalığında da zaman denilen olgu önemini yitiriyor.

Elinde olanı görmüyorsan sırrı dışarıda ararsın. Hayat, bana, sırrın ben olduğumu ve cevapların içimde saklı olduğunu öğretti. Öğrenmeye de devam ediyorum. Bu önemlidir çünkü bilinci açık olan kişi farkındalığa ulaşır. Farkındalık zihinsel değil içseldir; varoluşun esasıdır. İnanın farkına varmak, farkında olmak, farkındalık kelimelerine verilen an-

lamların hatalı oluşu beni şaşırtıyor çoğu defa. Kelimeler ve onların yerine göre kullanışları da kişiden kişiye değişiyor. Araştırmalarım da kelimelere yüklediğim anlam, tarif ve tanımları silmeye çalışıp ilk hallerini bulmaya gayret ettim. Bana aktarılan, öğretilenlerden uzaklaşıp orijinallerine ulaşmayı denedim. Bilmem gerekenler bana bahşedilmeseydi ben bunları bulur muydum? Sanmıyorum. Bir başkası yazar mıydı? Kesinlikle. Yaptıklarım ve yazdıklarımı kendi bilgi, zihin veya becerime atfetmek ahmaklıktan ötedir. Ben var ya da yok, olması gerekenler oldu ve olmaya da devam edecek. Benim önemim bu kadardır. Keyif aldıklarım, düşünce ve davranışlarım, inanç ve alışkanlıklarım bile benim değildir, bana ait olamaz, beni ben yapamazlar...

Hayat hikâyemi yazarken, kimi zaman kararlar verdiğimi zannediyor, düşünüp eyleme geçiyorum. Bir şeyler yaptığımı sanıyorum. İşin aslı O'nun ne yazdığını, yazgımı bulmak, okumak istiyorum. Yaşamımın nasıl biteceğini öğrenip, ona göre değişmem gereken yer, kişi ve durumları görüp, değişik bir hayatı deneyimlemeyi arzuluyorum. Olacakları ve sonu bilip, geriye baktığımda hiçbir pişmanlığım olmasın diye bunu arıyor, bulmayı arzuluyorum. Bulduğumu anlayacak mıyım onu da bilemiyorum. Oldum olası bilinmeyi ni egom sevemedi... Bunu kabullenmek bile beni benden almaya yetiyor. Yarınların ne getireceğini, olayların nasıl sonuçlanacağını bilmiyor olmak, aynen kitabımı yazarken sonunda ne olacağını, karakterlerimin de tam olarak neler yapacağını için başından bilmemek gibidir. Her şey her an, vardan yok yoktan var olduğu gibi, her hayal de aniden gerçek olabilir. Mutluluk gerçek midir? Saadet kapısı var mı? Varsa nerede acaba? Gelecek gelecek mi? Ya yaşam? Ne

vakit yaşam bitecek? Hayat kitabımın sonunu Bilen beni biliyor ve tanıyorsa ben neden halen kendini tam olarak bilmeyen bir bilinmeyenim?

Bu satırları yazan ben miyim acaba? Yoksa kitap bana yazdırılıyor mu? Kendimle savaşıp, egoma hükmetmek adına bu kitabın isimsiz yayımlanmasına karar verdim. Ha ben yazdım, ha sen, ha bir başkası... Önemli olan insanlara ulaşması ve hepimizin birbirimizden bir şeyler öğrenmesidir. Her fikir veya satırı kullandığınızda kimin söylediği de önemini kaybedecektir. Ben geçiciyim, geldim gideceğim ancak bu kitap ve içindeki bilgi ve tespitler kalıcı olabilirler. Nesillerden nesillere geçebilir ve okunabilir. Maksat, bildiklerimizi aktarmak ve insanlığın önünü açmak değil midir zaten?

Pek çok yakınım, rahatsız ya da dengesiz olduğumu düşünüyor. Bunu dile getirdiklerini duyduğumda üzülüyorum. Hiçbir zaman bu kadar uyanık olmadım. Farkındalığım çok yüksek ancak beni anlamadıkları için kestirmeden bir sıfat takmak işlerine geliyor. Varsın deli desinler, varsın sevsinler. Ne fark edecek! İşte bu yüzden bana pay çıkartmayın bu kitapla. Okuyun, işinize geleni alın, gelmeyen atın gitsin. Karar sizin!

Kitabın adı konusunda çok düşündüm. “Ben kimim?” ve “Ben benim” ile “Ben buyum” arasında tereddüde düştüm. “Ben kimim?” başlığı halen arayışın devam ettiğine işaret ediyordu. Doğrudur. Ben benim, derken biraz benlik, ego ve kibir içerdiğini fark ettim. Ben buyum ise bir eşya, ne bileyim, bir nesne olabileceğimi hatırlattı bana. Bu soruları da her gün kendime soruyor, kim olduğumu, ne olduğumu hatırlıyor ve Kim olmadığının gerçeğini de görüyor, anlıyor ve kabulleniyorum. Kendini bilmek, kimseden ayrı bir benliği-

nin olmadığının bilincine varmaktır. Bahsi geçen, bencillik, benlik ve ben ötesinde Birlik ve beraberliğin oluşumudur. Kendimi tamamen öldürmeden gerçek Kendime ulaşamayacağımı biliyorum. Yine de ben yaşadıkça, nefes aldıkça, ne yazık ki egom da bana eşlik edecektir... Ben kimim, dedim ya: Ben buyum.

Ben benim işte...

BAŞLANGIÇ

1. Bölüm

Herkes gibi ben de, bazı günlerin sonuna geldiğimde, keşke bütün yaşadıklarım bir rüyadan ibaret olsaydı, diye düşünmüşümdür. Baş edemediğim, elimde olanları yeterince kullanamadığım, kendime yardım etmek yerine zarar verdiğimi aklımdan geçirdiğim böyle günlerin sonunda, en kolay şey kaçış olurdu. Öyle ya da böyle kendimden kaçardım. Anlamayanlara kendimi açıklama ihtiyacı duymaz, olanlarla yanlış bir anlam yüklememeleri, beni yargılamamaları için uğraşır, hatta takdir etmelerini beklerdim. İnsanım ne de olsa... Ne kadar da önemlidir başkalarının kendimiz hakkında düşündükleri değil mi?

İstedğim kadar inkâr edeyim, her zaman fikrine saygı duyduğum, hakkımda ne düşündüklerini önemseydiğim birileri hayatımın merkezinde oldular. Onları merkeze koyan da bendim. Ben benden vazgeçtiğimin farkına bile varmamıştım. Yuvarlanıp gidiyorken, durup hayatı sorgulamaya baş-

ladığımda birdenbire yaşadığım hayatın benim olmadığını da görüverdim. Ben başka birinin hayatını yaşıyordum. Başkaları için bir şeyler yaparak kendimi kenara kaldırmıştım. İkinci plandaydım. Hayat filmimde başrolü oynamak yerine figüranlığa razı olmuşum. Asılı durmuş bekliyordum. Ne olacağını bilememek, başıma ne geleceğini öngörememek insan olmamın acizliği idi. Çaresizlik, çıkmaz sokaklar ve yalnızlık bana beni tanıttı. Kendimi tanımak için önce kendimi bulmam gerekiyordu. Bu yolda da kim olmadıklarım, farklı benlerle karşılaşmak fırsatım doğdu. Bulduğumda şaşkırdım, sorguladım ve nihayetinde bir yere vardım. Yol çok yorucuydu. Yalnız alınan bu yolda ilerlemek benim elimde değildi sanki. Sabırdan öte, başıma gelenleri çözümlmek zaman aldı. Kimi saatler geçmek bilmedi, kimi dakikalar da kısacık sürdü. İşte bahsi geçen böyle günlerden birinde keşke uykuda olsaydım, o günü hiç yaşamasaydım demiştim ben de. Ancak yaşanması için kimbilir ne sebepler vardı... Ben de tam ortasında, işin içindeydim. Bana bir haller oluyordu ve ne olduğuna anlam yükleyemiyordum...

Gençliğim iniş ve çıkışlarla doluydu. Buna sevinmem gerekiyor çünkü tüm yaşitlarım gibi capcanlı olduğumun belirtileriydi. Fakat ben yaşadığım o süreyi, aklıma uyup, hayatımı kontrol etmek üzere geçirdiğimin farkında değildim. Her şeyi kendim yapıyor, istediğim gibi şekillendiriyor ve arzu ettiğim gibi yönettiğimi düşünüyordum. Hayata hükmediyor, herkesi ve her şeyi kontrol ediyordum aklım sıra. Sıradan akıl işte. Ne diyeyim ki. Ben bundan iyisini bilmeliydim diye bazı pişmanlıklarım sözkonusu. Bilendim ancak unutmuşum. Öyle güzel hatırlatılıyor ki. Hayat o kadar çabuk tokadı atıyor ki, senin uyanmana, ayılmana ya da

kendine gelmene fırsat tanımıyor. Afallıyorsun. Düşmekten öte, yerin dibine geçiyor ve acizliğinin şahidi oluveriyorsun. “Acizlik ve ben” konusunun kendimden uzak kavram diye varsaydığım yıllarım oldu. Epey uzun sürdü hem de. Büyümemiştim. Öğrenmemiş, olgunlaşmamıştım belli ki. Bir dünya vardı keşfedecek ve bir kişi vardı onu fethedecek. Ben o dünyayı istiyordum. Ne yapıp edecek, onu ele geçirecektim. Egoma rağmen ya da egom sayesinde her şey benim olacaktı. Kaçamazdı. Benden başka bunu düşünen veya yapmak üzere yola çıkmış bir başkası da yoktu. Bunu ilk düşünendim. Tüm gençler gibi öyle sanmış, yine her biri gibi ben de yanılmıştım.

Hayatla ilgili soru veya sorunu olmayan insan yoktur zannediyorum. Başımıza gelenleri anlamak ve onlarla baş etmek gücü de bize verilir. Bunları atlatmak ve ilerlemek yerine hayata dair şüpheye düşmek, Allah’ın yaptığını sorgulamak veya sitem etmek, O’ndan iyisini bildiğini zannetmek değil midir? Herkesin problemleri var ve bir şekilde çözüm arıyorlar ancak İlahi Düzendeki adalet vardır. Kabul etmek zor çünkü kafamızın dikine gidiyoruz çoğu zaman. Bize uymayanı es geçmeye çalışıyor, sürekli benzer olaylarla baş etmek için uğraşıyoruz. Sorunun ne olduğuna baktığımızda, sorduğumuz sorunun şekli de önem kazanıyor. Neden başıma bu geldi? Ben bunu hak edecek ne yaptım? Bu sorular, hayat neden bana zalim davranıyor anlamına gelmez mi? Halbuki, başıma gelen bana ne öğretti tarafına odaklanmak, en zorudur fakat ders veren kısmı da bu değil midir? Aynı şeyleri tekrar ediyorum, biliyorum.

İşte bahsi geçen gün, gecenin geç bir vakti, verilen adrese gittiğimde, hava çoktan kararmıştı. Beni nelerin bek-